

XI.

Doch eer nog Grauwte, op mijn bevel
 weer verder trad,
 had reeds de deerne, bliksemsnel,
 mijn hals omvat.

„Dáar,” keef zij, „dáar!
 Ik zal u leeren meisjes zoenen!” —
 Zij kuste maar . . . .

XII.

Naast mijn ezel, wiens bellekens klonken,
 daalde ik, al fluitend, het bergpad af.
 Vogeltjes piepten in boomen en stronken,
 leutig stapte mijn ezeltje op draf.

Tusschen de bergen — tandarada! —
 plukte maar, plukte steeds 't liefelijk meisje!
 „Ezeltje, huwen wij 't meisje?”

— Hi-ja!

